

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἑυχεκρινόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησία δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 31 Ὀκτωβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 48

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸν ἔλυσαν βιαστικὰ καὶ τοῦ ἔβγα-
λαν τὸ μεγάλο φέμωτρο. Ἦταν ἀναι-
σθητος. Ἀπὸ πόσῃν ὥρᾳ; Μόνον ἐ-
κείνος θὰ μπορούσε νὰ πῇ, ἂν ποτὲ
συνερχόταν...

Ἀρχισαν νὰ τὸν τρίβουν δυνατά.
Ἦταν μισόγυμνος, μὲ τὰ νυχτικά του.
Κι' ἄξαφνα, ὁ ἀστυνομικὸς πού τὸν
ἔτριβε, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ἀπὸ ἐκπλη-
ξη : στὸν ἀριστερὸ ὦμο τοῦ αἰδεσι-
μωτάτου Τρυκόμελ, εἶχε ἰδεῖ χα-
ραγμένους, μὲ στιγματισμὸ ἀνεξίτη-
λο, κατὰ ἀριθμούς ! Μιὰ ἐπιγραφή πολὺ
εὐδιάκριτη, σκοῦρα γαλάζια πάνω στὸ
λευκὸ δέρμα, σὺν αὐτῇ πού «κεν-
τοῦν» στὰ μπράτσα τους καὶ στὰ στή-
θη τους οἱ φυλακισμένοι. Καὶ νὰ τῇ :
77ο 19' Β.

Ἦταν, χωρὶς ἄλλο, τὸ πολυζήτητο
καὶ τὸ περιπόθητο πλάτος. Ὁ πατέ-
ρας, φαίνεται, τοῦ παπᾶ, γιὰ νὰ εἴ-
ναι βέβαιος πὼς δὲν θὰ χανόταν πο-
τέ, τὸ ἐχάραξε στὸν ὦμο τοῦ μικροῦ
τότε γιοῦ του. Ἕνα χαρτί, ἕνα ση-
μειωματάρκι, χάνεται· μὰ ἕνας ὦμος
ποτέ. Ἔτσι, κι' ἂν τὸ γράμμα τοῦ
Καμύλκ-πασᾶ εἶχε καεὶ, οἱ πολῦτι-
μοὶ ἀριθμοὶ πού περιεῖχε, σώζουν-
ταν. Νὰ ἔλαβε ποτὲ τὴν περιέργεια
νὰ τοὺς ἰδῇ στὸν καθρέφτη ὁ αἰδε-
σιμώτατος ; Ἀμφίβολο. Βέβαιον ὅμως
εἶναι πὼς τοὺς εἶδε καὶ τοὺς σημείωσε
ὁ κακοποιὸς πού εἶχε εἰσβάλει τῇ νύ-
χτι στὴν κάμαρά του.

Ὅταν συνῆλθε καὶ μπόρεσε νὰ μι-
λήσῃ, διηγῆθηκε στοὺς ἀστυνομικοὺς
τὰ συμβάντα : Κοιμόταν, δταν τὸν
ξύπνισε κάποιος θόρυβος. Ἄνοιξε τὰ
μάτια του κι' εἶδε ἕναν κλέφτη νὰ
ψάχνῃ τὰ χαρτιά του. Πετάχτηκε νὰ
τὸν τσακώσῃ, ἀλλὰ, δυνατώτερος, τὸν
τσακώσε ὁ κλέφτης. Τοῦ κήκου ἀντι-
στάθηκε ὅσο μπόρεσε. Τὸν ἔδεσε, τὸν

ἐφίμωσε καὶ τὸν ἄφησε μισοπνιγμένο.

Ποιὸς νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ κλέφτης
καὶ τί σκοπὸ εἶχε ἡ ἐπιδρομὴ του
στὴν κατοικία ἐνὸς φτωχοῦ παπᾶ ;
Τὸν εἶδε καλὰ ὁ Τρυκόμελ κι' ἐ-
δωσε στοὺς ἀστυνομικοὺς τὰ χαρα-
κτηριστικά του. Ὅσο γιὰ τὸ κίνητρό
του, ἦταν σχεδὸν βέβαιος πὼς εἶχε
πᾶν νὰ κλέψῃ τὸ μυστικὸ τοῦ νησιοῦ
μὲ τὸ θησαυρὸ, Καὶ σχετικῶς, διη-
γήθηκε καὶ τὴν ἐπίσκεψιν πού τοῦ
εἶχαν κάνει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δυὸ
Γάλλοι κι' ἕνας Μαλτέζος, γιὰ νὰ τοῦ

ζητήσουν τὸ γράμμα τοῦ Καμύλκ-
πασᾶ πρὸς τὸν πατέρα του.

Φυσικά, οἱ ὑποψίες ἔπεσαν σ' αὐ-
τοὺς τοὺς ξένους πού ἡ Ἀστυνομία
δὲν ἄργησε νὰ τοὺς βρῇ στὸ «Γκίμπς
Ρώγγιαλ Ὁτελ». Εὐτυχῶς, μπόρε-
σαν νὰ ποδείξουν εὐκολώτατα τὸ «ἄλ-
λοθι» καὶ νὰ γλυτώσουν. Γιατί κι' ὁ
Ἀντιφέρ ἦταν ἄρρωστος στὸ κρεβ-
βάτι του, κι' οἱ σύντροφοί του, μὲ
τὴν ἀρρώστειά του, δὲν εἶχαν βγεῖ
καθόλου ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. Ἀλλωστε
κανενὸς τὰ χαρακτηριστικά, οὔτε τοῦ
Μπὲν-Ὁμέρ, δὲν ἐμοιαζαν μ' ἐκεῖνα
πού εἶχε δώσει ὁ Τρυκόμελ. Δὲν ἔμε-
νε παρὰ ὁ Σαούκ, ὁ ἀφαντος. Μήπως
αὐτὸς ; . .

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μάθημα τραγουδιοῦ

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JEAN ROSMER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Η Κάτια έγνωσε άξαφνα όλο τὸ θάρρος της νὰ τὴν ἐγκαταλίπη. Ποτέ της δὲν εἶχε φαντασθῇ πὺς θὰ συναντοῦσε τόσες δυσκολίες.

Ψιθύρισε ἀπογοητευμένη :

— «Ὅστε λοιπόν, δὲν θὰ μπορέσω ποτέ :

— Μὴ μοῦ ἀπελπίζεσαι, κοριτσάκι μου, τὴν παρηγόρησε ὁ γέρο στρατιώτης. Κάποτε θὰ σοῦ τύχη ἡ εὐκαιρία. Μὲ τὸ πρῶτο δὲν πετυχαίνει κανεὶς πάντα. Πρέπει νὰ ἔχῃς λίγη ὑπομονή. Τώρα ὅμως τρέξε πίσω νὰ βρῇς τοὺς ἄλλους. Θὰ σ' ἔχασαν. Ἄν σὲ ρωτήσουν γιὰτὶ ἄργησες, πὲς πὺς μοῦ ζητοῦσες κάτι πληροφορίες γιὰ τὰ λουλούδια.

Ἡ συμβουλή ἦταν φρόνιμη. Θὰ ἔπρεπε ὅμως νὰ εἶχε δοθῇ πρωτότερα. Ἡ Κάτια στεκόταν ἀκόμη μπροστὰ στὸν γρεναδιέρο ὅταν παρουσιάστηκε ἡ Μίλδρεδ συνοδευμένη ἀπὸ τοὺς δύο δορυφόρους της, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ θυμὸ.

— Κατερίνα Ἰδάνοβνα, μὰς κάνεις νὰ σὲ περιμένουμε, εἶπε ὑψώνοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς της.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ἡ Κάτια ν' ἀπαντήσῃ, ἐξακολούθησε :

— Τί βλέπω ; Κάθεσαι καὶ κουβεντάζεις μ' ἓνα περιβολάρη ; ὦ, τί ντροπή !

— Μ' ἀρέσουν πολὺ τὰ λουλούδια, λαίδη Μίλδρεδ, ἀπάντησε ἡ μικρὴ Ρωσίδα. Καὶ ζητοῦσα ἀπὸ τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπο μερικὸς σπόρους γιὰ τὸν κήπο μου.

— Μπα, ἀλήθεια ; ἔκανε ἡ Μίλδρεδ.

Ἡ φωνή της ὅμως εἶχε ἓνα τόνο παράξενο καὶ ἡ ματιά της στηλώθηκε μὲ ὑποψία ἐπάνω στὴ μικρὴ Ρωσίδα. Ἡ Κάτια, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀναγκάστηκε νὰ χαμηλώσῃ τὰ μάτια της καὶ τὴν ἀκολούθησε σιωπηλῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ἡ Μίλδρεδ κατασκοπεύει

Χωμένη στὴν ἀναπαυτικώτερη πολυθρόνα τοῦ σαλονιοῦ, ἡ λαίδη Μίλδρεδ Κιγκόμπερρυ καθόταν κι' ἔβλεπε τὸ θεῶ της ποὺ ἔπινε μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια τὸν καφέ του.

Τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμή ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς δὲν ἤθελε νὰ τοῦ μιλή κανέναν καὶ ἡ Μίλδρεδ ἀνυπομονοῦσε καὶ χτυποῦσε μὲ τὴ μύτη τοῦ παπουτιοῦ της τὸ παρκέτο.

Τέλος ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας

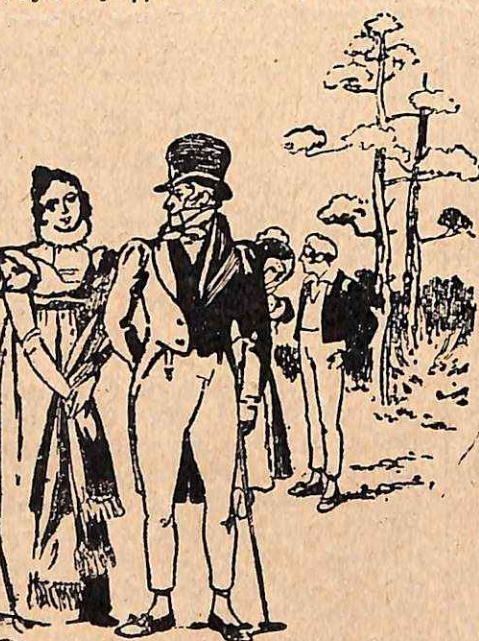
ἀπόθεσε τὸ φλυτζάνι του ἐπάνω στὸν ἀσημένιο δίσκο. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ὑπηρέτης, μηχανικὰ σὰν αὐτόματο, ἤρθε μέσα καὶ σήκωσε τὸ δίσκο ἀπὸ τὸ τραπέζι.

— Θεέ μου, ἄρχισε νὰ λέγῃ ἡ Μίλδρεδ μὲ προστακτικὸ ὕφος, θὰ ἤθελα νὰ σὰς μιλήσω.

— Λέγε, παιδί μου, ἔκανε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς. Τί θέλεις ;

— Τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὴν Κατερίνα Ἰδάνοβνα, τὴν προστατευομένη τῶν Ὁ-Ντόνοβαν ;

Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς ἦταν συνειθισμένος σὲ ἐξωφρενικὰ ἐρωτήσεις. Ἀλλὰ

«Ἡ κυρία Μονταλὸν προσφέρθηκε νὰ τὸν συνοδεύσῃ στὸν κήπο». (Σελ. 482 στ. β').

τούτῃ τὸν ἔκανε νὰ μείνῃ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Μὰ... ἔκανε μ' ἓνα χαμόγελο. Δὲν ἔχω σχηματίσει καμμιά ἰδέα. Εἶναι ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι ποὺ ἐλπίζω νὰ σοῦ κάνῃ εὐχάριστη συντροφιά.

— Αὐτὸ ναί, ἔκανε ἡ Μίλδρεδ ζαρώνοντας τὰ χεῖλη της.

— Λοιπόν ; Τί ἄλλο ;

— Θεέ Βίλλυ, δὲν μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβῃς. Ἦθελα νὰ σὲ ρωτήσω ἂν ἔχῃς ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὴ τὴ Ρωσίδα.

— Καὶ πάλι δὲν σὲ καταλαβαίνω, παιδί μου.

— Μὰ... δὲν σὰς φαίνεται παράξενο πὺς αὐτὴ, μιὰ ξένη, μιὰ Ρωσίδα, θαυμάζει ἔτσι στὰ φανερά τὸν Βοναπάρτη ; Σχεδὸν δακρύζει ὅταν μιλάει γιὰ τίς ἀτυχίες του.

— Αὐτὸ δείχνει πὺς ἔχει εὐαίσθητη καρδιά, εἶπε σοδάρᾳ ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς. Αὐτὸ ἦταν ὅ,τι ἤθελες νὰ μοῦ πῇς, Μίλλυ ;

— Κάνετε σὰν νὰ μὴν καταλαβαίνετε, θεέ μου, εἶπε ἀνυπόμονα ἡ Μίλδρεδ. Ἐγὼ στὴ θέση σας θὰ τὴν υποψιάζομουν.

— Τέλος πάντων, παιδί μου, ἔξη γήσου, χωρὶς νὰ χάσω μερὰς. Ἐγὼ ἓνα σωρὸ ἀναφορὰς νὰ γράψω καὶ νὰ ταχυδρομήσω ἀπὸψε.

— Ἀς φύγουν αὐριο οἱ ἀναφορὰς σας, ἔκανε ξερατὸ τὸ χαιδεμένο παιδί. Τὸ καλὸ ποῦ σὰς θέλω μὴν ἔχετε δι'. Τὸ καλὸ ποῦ σὰς θέλω μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὴν Κάτια. Τὴν ἐπισαχθὲς σὲ φιλή κουβέντα μὲ τὸν περὶοδάρῃ τοῦ Λόγκχουντ... αὐτὸ τὸν ἰσπανό, τὸν ξέρετε.

— Καὶ βέβαια τὸν ξέρω. Ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν ἔβαλα ἐκεῖ. Τὰ χαρτιά του ἦταν ἐν τάξει. Δὲν θ' ἄφηννα ποτέ μου ἓνα ὑποπτο πρόσωπο νὰ μπῇ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Βοναπάρτη.

— Καὶ τί δοσοληψίες μπορεῖ νὰ ἔχῃ μαζί του ἡ Κατερίνα Ἰδάνοβνα ; ἐπέμεινε ἡ Μίλδρεδ. Ἐγὼ τῆς ἔκανα τὴν παρατήρηση ποὺ μιλοῦσε μαζί του.

— Ἐ, καὶ τί σοῦ ἀπήντησε ;

— Ἐγὼ ἐκτελέσει καὶ μοῦ εἶπε : «Τοῦ ζήτησα σπόρους γιὰ τὸν κήπο μου».

— Καὶ τί κακὸ βλέπεις σ' αὐτό ;

— Μοῦ φαίνεται ὑποπτο. Τὸ βρῆκε γιὰ πρόφασιν.

— Ἐ, καλὰ Μίλλυ, παρακολοῦθῃσέ την, ἂν θέλῃς, ἔκανε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς ποὺ ἤθελε νὰ πάρῃ τέλος πῶς αὐτὴ ἡ συζήτηση. Θὰ γινόντουσαν λαμπρὸς ἀστυνομικὸς.

— Μὲ κοροϊδεύετε ! εἶπε ἡ Μίλδρεδ ἔξω φρενῶν.

— Ὅχι, ψυχὴ μου, ὄχι, εἶπε μὲ τὴ γλυκύτερή του φωνὴ ὁ θεὸς, θέλοντας νὰ προλάβῃ τὸ ξέσπασμα τῆς μπόρας.

Ἐσὺ εἶσαι ἐξυπνὴ, παρατηρητικὴ. Παρακολοῦθησε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι καὶ ἂν δῇς τίποτε τὸ ὑποπτο, μὲ εἰδοποιεῖς. Πρόσεξε ὅμως νὰ φερθῇς μὲ φρόνηση. Μὴν κάνῃς καμμιά ἀνοησία καὶ μὰς ἐκθέσῃς. Καὶ ἔχε πάντοτε ὑπ' ὄψιν σου πὺς ἡ μικροῦλα αὐτὴ εἶναι γιὰ τὴν ὥρα ἡ κηδεμονευομένη τῶν Ὁ-Ντόνοβαν.

Ὁ Ὁ-Ντόνοβαν εἶναι ἓνας λαμπρὸς ἀξιομαχικός καὶ ἡ γυναίκα του εἶναι Γαλλίδα, ἀφοσιωμένη στοὺς Βουρβόνους. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶναι αὐτοὶ ποὺ θὰ ἐμπνέουν στὴν μικρὴ Κάτια τὸ θαυμασμὸ της γιὰ τὸν Κορσικανό. Ἀπόφυγε λοιπὸν κάθε τι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ στενοχωρήσῃ τὴν λαίδη Ὁ-Ντόνοβαν. Τῆς ἔχω μεγάλη ἐ-

κτίμηση. Καὶ τώρα. Μίλλυ, ἄφησέ με. Ἐγὼ δουλεύω.

Ἐκανε δύο βήματα πρὸς τὴν πόρτα καὶ στάθηκε.

— Μήπως θέλεις νὰ βγῇς περίπατο ; ρώτησε τὴν ἀνεψιά του. Νὰ παραγγεῖλω τὸ ἀμάξι ;

Ἡ Μίλδρεδ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Τὰ λόγια τοῦ θεοῦ της τὴν εἶχαν πειράξει κατάκαρδα. Ἐννοιοῦσε τὴν εἰρωνικὴ συγκατάβαση ποὺ ἔκρυβαν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρει. Καὶ ἀμέσως σχημάτισε τὴν ἀπόφασιν νὰ τοῦ δείξῃ πὺς δὲν γελιοῦταν καὶ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Κάτια. Τὴν φθονοῦσε τόσο πολὺ γιὰ τὴν ὁμορφιά της, γιὰ τὴ χάρη της, γιὰ τὰ χαρίσματά της, καὶ ἰδίως γιὰ τὰ ὄρατά της φερέματα !

— Μοῦ φαίνεται λίγο ἐκνευρισμένη, σήμερα, συνέχισε ὁ θεὸς της. Θέλεις νὰ κάνῃς μιὰ βόλτα ; Πήγαινε νὰ ἰδῇς τίς φίλες σου.

— Ναί, ἴσως νὰ ἔχετε δίκιο, ἔκανε ἡ Μίλδρεδ. Θὰ πάω νὰ ἰδῶ τὴν κόρη τοῦ διοικητῆ. Παραγγελλετέ μου τὰμάξι, ἂν θέλετε.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ ἔξω ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του ἦταν καλὸς καὶ εὐαίσθητος ἄνθρωπος, κούνησε τὸ κεφάλι του στενοχωρημένος.

— Αὐτὴ ἡ μικρὴ μοῦ φαίνεται πολὺ χαλασμένη τώρα τελευταῖα, εἶπε σκεπτικὸς. Δίχως ἄλλο θὰ τὴν πειράξῃ αὐτὸ τὸ ἐλκεῖνὸ κλίμα. Πρέπει νὰ τὴν στείλω στὸ Λονδίνο τὸ γρηγορώτερο.

Ὅσο ἡ Μίλδρεδ ἔβαζε τὸ σχέδιό της σὲ πράξιν. Ἀντὶ νὰ πάῃ στὸ Πλαντασιόν Χάουζ, στὴν κόρη τοῦ διοικητῆ, εἶπε στὸν ἀμαξά νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὴ βίλλα τῆς λαίδης Ὁ-Ντόνοβαν. Καθὼς κατέβαινε μπρὸς στὴν ἐξώπορτα, ἀντίκρυσε ἓνα ὑπηρέτη μὲ τὴν λιβρέα τοῦ Λόγκχουντ νὰ στέκεται στὴν βεράντα.

Αὐτὸ τῆς φάνηκε παράξενο. Τί γύρευε ἐδῶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ; Ἡ ὑπηρεσία τοῦ ταγματάρχῃ δὲν εἶχε καμμιά σχέση μὲ τὴν διαμαντὶ τοῦ ἐξορίστου, κι' ὅσο γιὰ τὴν λαίδη Ὁ-Ντόνοβαν, ἡ οἰκογένειά της δὲν ἀνεγνώριζε τὴν κυριαρχία τοῦ Βονα-

πάρτη καὶ αὐτὴ δὲν ἐπιζητοῦσε τὴν γνωριμία καμμιάς ἀπὸ τίς κυρίες τῆς Αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς.

Ἡ Μίλδρεδ δὲν μποροῦσε νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Θὰ ρωτοῦσε μὲ τρόπο τὴν Κάτια.

Βρῆκε τὴ μικρὴ Ρωσίδα νὰ λαμποκοπᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰ της. Ἡ περιέργειά της ἔγινε ἀκόμη μεγαλύτερη, μὰ ἡ λαίδη Ὁ-Ντόνοβαν τῆς ἐξήγησε γρήγορα τὴν αἰτία τῆς χαρὰς αὐτῆς.

— Ἡ κόρη σου Μπερτράν ἔστειλε καὶ κάλεσε τὴν Κάτια γιὰ νὰ γευματίσῃ αὐριο στὸ Λόγκχουντ. Ἄκουσε τὴν μικροῦλα μας νὰ τραγουδᾷ στὴν κυρία Γουίλς καί...

— Ἀ, ὦ, τὴν ἔκοψε ἡ Μίλδρεδ μὲ

«Ὅστε δὲν θὰ μπορέσω ποτέ ; ψιθύρισε ἀπογοητευμένη». (Σελ. 492, στ. α').

κακία. Τὰ συγχαρητήριά μου, ἀγαπητή μου. Ἄν δηλαδὴ μπορεῖ κανεὶς νὰ σὲ συγχαρῇ γι' αὐτὴ τὴν ἀγχαρεία.

— Δὲν εἶναι καθόλου ἀγχαρεία γιὰ μένα, ἀπάντησε ἡ Κάτια ἀπλᾶ. Ἡ κυρία Μπερτράν εἶναι πολὺ εὐγενική. Καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὴ μουσική.

— Ὅπωςδήποτε θὰ εἶναι ἀρκετὰ βαρετὸ γιὰ σένα αὐτὸ τὸ πράγμα, νὰ εἶσαι ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ ξένους. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς μιλάς θαυμάσια τὰ γαλλικά. Κι' ἂν ἀκόμη εἶχες γεννηθεῖ στὸ Παρίσι, δὲν φαντάζομαι νὰ τὰ μιλοῦσες καλύτερα.

— Ἐγὼ ζῆσαι πολλὰ χρόνια στὸ Παρίσι, ἐξήγησε ἡ Κάτια.

— Ὅστε δὲν ξαναγύριζες πῶς στὴ

Μόσχα μετὰ τὴν πτώση τοῦ Κορσικανοῦ ;

— Ὅχι ποτέ, τὸ παλάτι μας εἶχε καεῖ.

— Τὸ παλάτι σας ; Ἀπὸ πότε οἱ Ρῶσοι ἔμποροι κατοικοῦν σὲ παλάτια ;

— Οἱ γονεῖς μου ἦταν πάρα πολὺ πλούσιοι, ἀπάντησε ἀπλᾶ ἡ Κάτια.

— Τότε θὰ ἔπρεπε ἀκόμη περισσότερο νὰ θεωρῇς γιὰ θανάσιμό σου ἐχθρὸ τὸν Βοναπάρτη ποὺ ἦταν ὁ αἷτιος τῆς καταστροφῆς σας... εἶπε ἡ Μίλδρεδ ποὺ ἡ φωνή της ἔσταζε φαρμάκι.

— Δὲν πρέπει νὰ κρατοῦμε κακία γιὰ κανένα, ἀπάντησε ἡ Κάτια, ἀρχίζοντας νὰ αἰσθάνεται κάποια ἀόριστη ἀνησυχία.

— Εἶσαι ἀξιοθαύμαστη, ἀγαπητή μου ! Τέτοιες ὑπέροχες ἀρετὲς σπάνια τίς βρίσκει κανεὶς ἐνωμένες σ' ἓνα πρόσωπο. Συγχωρεῖς τοὺς ἐχθρούς σου... Καταδέχεσαι, ἀπὸ χριστιανικὴ ταπεινοφροσύνη, δίχως ἄλλο, νὰ μιλάς μὲ τοὺς ὑπηρέτες. Ἐνῶ ὁ Βοναπάρτης σ' ἔχει καταστρέψει, ἐσὺ ἐπιθυμεῖς νὰ πάρῃς μαζί σου σπόρους ἀπὸ τὴν Ἀγία Ἐλένη γιὰ ἐνθύμιο... Τί νὰ σοῦ πῶ, αὐτὲς οἱ κόρες τῶν παλιῶν αὐλικῶν του δὲν θὰ ἔκαναν ἔτσι.

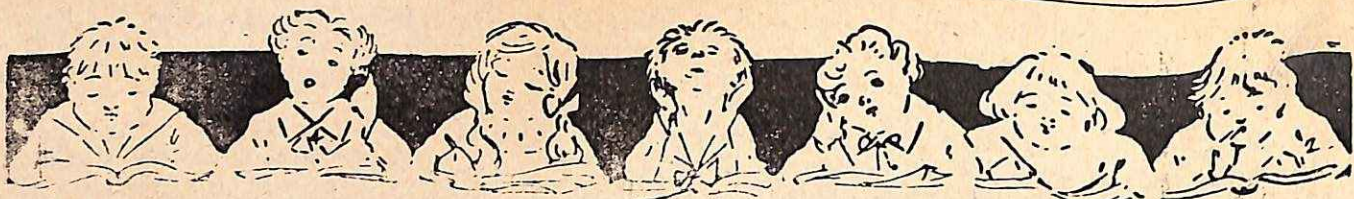
Ἡ Κάτια αἰσθάνθηκε νὰ τὴν κυριεύῃ ἓνας περίεργος φόβος. Τὰ διαπεραστικά μάτια τῆς Μίλδρεδ τὴν κοίταζαν σὰ νὰ ἤθελαν νὰ διαβάσουν ὡς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς

τῆς Κατέρως ὅμως νὰ ὑπερνικήσῃ τὸ φόβο κι' ἀπάντησε εὐθυμᾶ :

— Δὲν ξέρω πὺς φέρονται οἱ κόρες αὐτῶν τῶν αὐλικῶν ποὺ μοῦ λέτε, λαίδη Μίλδρεδ. Ὁμολογῶ ὅμως πὺς ἐξήλεψα τὰ λουλούδια αὐτοῦ τοῦ ἰσπανό. Μὰ κι' ὁ ἴδιος εἶναι τόσο ἀστεῖος ! Μὲ διασκέδαζε τόσο πολὺ μὲ τὰ ἀλαμπουργέζικα ποὺ λέει.

Δὲν φαντάζομαι νὰ ἔκανα κανένα ἔγκλημα ποὺ τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ δώσῃ αὐτοὺς τοὺς σπόρους. Ὅστε φαντάζομαι πὺς θὰ πάψω νὰ εἶμαι πιστὴ δεινὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Ἀ' ἐπειδὴ θὰ πάω νὰ τραγουδήσω μερικὰ ρωσικά τραγούδια στὴν κυρία Μπερτράν !

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

1η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ Ή Η ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Σε γνωρίζω από την όψη
Δέκα πήγες κρημαστές.
Γιατί ο Όχτωβρος θενά κόψη
Τήν τεμπέλική ζωή.

Απ' των μαθητών βγαλμένη
Τό φιλότιμο, κακιά,
Κι' όμως πάντα αγαπημένη,
Χαίρε, ω χαίρε, ελευθεριά.

Έχει μέσα εκατοικοδοσες
Εύθυμη και ροδαλή,
Και δασκάλου άκαρτεροσες
Στόμα: «Φτάνε» να σου είπη.

Γρήγορα ήθελε κινή η μέρα
Κι' ήταν όλα σιωπηλά,
Γιατί θάρχιζε ή φοβέρα,
Τού σχολείου πάλ' ή σκλαβιά.

Τώρα πιά παρηγορία
Μόνη σούμνε να λές
Μπάνια, σπόρ και μεγαλεία,
Και διηγώντας τα να κλαίς.

Με τα ρούχα ξεσχισμένα
Έλαιζες κρυφά, κλεφτά,
Και κοιτούσες φοβισμένα
Μήν τίς φής απ' τη μαμμά.

Μά, ωμέ! σή συμφορά σου
Όπου έχαιρονταν πολλοί,
«Τέλος πιά στή ξενονοσία σου»
Έκαυχάσαν οι οκλήροι.

Απ' των μαθητών βγαλμένη
Τό φιλότιμο, κακιά,
Κι' όμως πάντα αγαπημένη,
Αι γενοίαι, Έλευθεριά.

Αγκάθι [Α]

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΜΑΣ...

Θυμάσαι, πώς πονέσαμε ότι το χιόνι
έπεσε βαρύ κι' έσπασε τα κλαδιά του
δέντρου μας; Τά βλέπαμε χάρω, νε-
κρά, κάτασπρα από το χιόνι. Ο τόπος
γύρω είχε άνοιξει και μόνο ο κορμός
ύψωνόταν και πρασίνιζε λίγο, με τ'
άπομεινάρια από τα κλαδιά του.

Ε, δεν πειράζει είπαμε τότε, θα με-
γαλώσουν τα κλαδάκια που έμειναν, θα
βγάλουν φύλλα και άνθη και το δέν-
τρο θα ξαναζήσει. Θάρχουν τα πουλιά
να κάτσουν στα κλαδιά του τονίζον-
τας τον εύθυμο άνοιξάτικο σκοπό τους,
στα οίτια του θα τρέχη το ρυάκι, θα
στή παίζουν γύρω τα παιδιά, κι' έμεις
στον Ισμο του θα λέμε πάλι το όνειρά
μας ή θα βυθιζόμαστε σε σιωπή...

Με τον καιρό το δέντρο μας μεγα-
λώνε, ο Ισμός του, γίνιχε πάλι δρο-
σερός, μα έμεις είχαμε φύγει. Μας
τραβήξε άλλος δρόμος. Πηγαίναμε χω-
ριστά, πάντα όμως με την έλπίδα να
βοήθουμε κάποτε το δέντρο μας με τα
μεγάλα πιά, σαν τα όνειρά μας, κλα-
διά. Κι' έξαφνα—φρίκη!—έσπασε το

χρυσό νήμα των όνειρων μας. Η λήθη
φώλιασε στις ψυχές μας. Είχα ξεχάσει
και το δέντρο μας, όταν περνώντας
τυχαία απ' εκεί, το κενό που αντίκρυ-
σα έκοψε κάποιο εύθυμο σκοπό που εί-
χα στο νου μου. Ήταν σαν το κενό
που άφίρει κάτι που φεύγει και που το
έχουμε πολύ συνήθισι. Κοίταξα προ-
σεκτικά και δεν είδα το δέντρο μας,
παρά μονάχα έναν άμορφο σωρό από
ξύλα ριγμένα άτακτα. Ο πλούσιος ι-
διοκτήτης που θέλησε να κάμει εκεί
άνθρακτο, έκοψε το δέντρο μας γιατί
του χαλούσε το στυλ του κήπου.

Πάει το δέντρο μας!, είπα άσυ-
νειδίητα, όπως την άλλη φορά όταν
είδα σπασμένα τα κλαδιά του, κι' όμως
τόρα δεν ήσουν σύ για να μου πής:

— «Όχι, δεν χάθηκε. Θα μεγαλώ-
σουν αυτά τα κλαδιά. Τίποτα δεν θ'
άλλαξη» τα πουλιά, τα παιδιά, το ρυά-
κι, ο Ισμός που θα μάς δροσίξει πάλι».

Μά τώρα που άλλαξαν όλα, ένοιω-
σα τόσο άδειο στην ψυχή μου, όσο ά-
δειος ήταν κι' ο τόπος γύρω... Μά
ίσως, φυτρώσει πάλι, κανένα καινούρ-
γιο δενδράκι που μεγαλώνοντας θα ρί-
ξη τον Ισμο του σε ό,τι θα βρίσκεται
γύρω του. Τι κι' αν δεν θα ήμαστε
έμεις, τι κι' αν δεν θα υπάρχουμε, ίσως,
πιά. Είναι τόσο άπεραντή ή ζωή...

Ηχώ [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο Σχολείο.

— Τοτό, άς πούμε πώς ή αδελφή σου
αύριο γίνεσαι δέκα χρονών; σε πέντε
χρόνια, πόσων θα είσαι;

— Μά εγώ, κύριε, δεν έχω αδελφή!
Μαχαριάς

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 271ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος της 9 Σεπτεμβρίου 1934 προς εύρε-
σιν των λύσεων των εις τα φύλλα της Διαπλάσεως
Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου και Νοεμβρίου 1934 δη-
μοσιευθεισών 163 Πνευματικών Ασκήσεων.

(Οι άκολουθούντες έκαστον όνομα τρεις
άρθμοι σημαίνουν: ο πρώτος τάς εύρεθεί-
σας όρθας λύσεις, ο δεύτερος τά Έβσημα
λύσεων και ο τρίτος τά Έβσημα Έπιμο-
νής, συμφώνως με τον Όδηγόν του Συνδρο-
μητού, Κεφ. Δ', § 25.

Οι Ίσότιμοι όλων των τάξεων έχουν
το δικαίωμα, οι μόν του Α' Βραβείου να
δημοσιεύσουν την εικόνα των επί πληρωμή
δρ. 40 δια τα έξοδα του κλισέ, και ναγορά-
σουν, έντός τριμήνου το πολύ από σήμερα,
(διότι κατόπιν παραγράφεται το δικαίωμα
τουτο,) ένα οιονδήποτε θέλουν τόμον «Δια-
πλάσεως» των έτών 1894 — 1935 (Β' Πε-
ρίοδος) με έκπτωσην δέκα πέντε (15) δραχ-
μών. Οι του Β' Βραβείου ν' αγοράσουν ό-
μοιον Τόμον με έκπτωσην δέκα (10) δρ. και
οι του Γ' με έκπτωσην πέντε (5) δρ. (Ίδς και
Όδηγόν Συνδρομητού, Κεφ. Ε' § 6 και 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΣΙΣ (άπό 16 έτών και άνω, κα-
θώς και όσοι δεν έσημείωσαν ηλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μάρκος Τζι-
νέλης, 161, 17, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σεπε-
σμένος Δόρδος, 142, 15, 7. Λαμπριάς,
132, 13, 7.

Ίσότιμοι: Αγγράμπελη, 138, 14, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μενεξεδένιο
Μπουκετάκι, 125, 13, 7. Αγγαστή, 115,
12, 7. Κική Γιαννέλη, 125, 13, 7.

Ίσότιμοι: Μαργαρίτα, 127, 13, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Λευκάτας, 85, 9, 6. Δα-
νάη, 107, 11, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δαφνούλα,
19, 2, 1. Φρανοίνα, 40, 4, 2.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΣΙΣ (12—15 έτών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πρόμαχος
της Έλευθερίας, 133, 14, 6.

Ίσότιμοι: Ρωμαλέος Πιτσιρίκος,
141, 15, 7. Γκάλικ, 143, 15, 7. Πειραιω-
τάκι, 134, 14, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Καστα-
νούλα, 122, 13, 7. Αύγερινός, 127, 13, 7.

Ίσότιμοι: Δοξασημένο Τριπολιτοστά-
κι, 115, 12, 7. Πνεύμα της Αντιλογίας,
117, 12, 7. Ανθροπάκος, 119, 12, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεσημβρι-
νός Άσθηρ, 100, 10, 5. Ανθισμένη Ά-
μυδαλιά, 99, 10, 6. Αρουνταός, 111, 12, 6.

Ίσότιμοι: Ίπταμένος Άετός, 107,
11, 7. Βραϊλιάνα, 104, 11, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Άστρον της Αύγης, 90,
9, 5. Παλαιά Έλληνίς, 97, 10, 6. Χω-
ρίς Φτερά, 93, 10, 6. Χαραυγή της Λέ-
σβου, 76, 8, 5. Βοεροπούλα, 78, 8, 7.

Δεσποινίς Πεισματάρα, 94, 10, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Νινέττα, 28,
3, 2. Ντενής, 24, 3, 1. Έθνικιστής, 44,
5, 2. Μαύρη Μάσκα, 33, 4, 3. Σπαρ-
τιατοπούλα, 37, 4, 2. Εύθυμο Γέλιο,
37, 4, 2. Έλάτη, 11, 2, 1. Αγκάθι, 14,
2, 1. Σπίρτο Μονάχο, 46, 5, 2. Όλι-
βίρος Κρόμβελ, 64, 7, 13. Μασκώτ, 49,
5, 7. Θαλασσοπούλι, 16, 2, 2. Ψεύτικο
Γέλιο, 50, 5, 3. Νικήτρια Έλλάς, 25,
3, 7. Φωτοβόλον Άστρον, 51, 6, 3. Ά-
στραπόβροντο, 36, 4, 2.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΣΙΣ (11 έτών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τρελλή Δό-
λα, 111, 12, 7.

Ίσότιμοι: Ίδομενός, 134, 14, 7. Πα-
ναχαϊκόν. 157, 16, 7. Κεραμίδιος Γάτος,
114, 12, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βρυσού-
λα, 82, 9, 5. Γιώτης Π. Τζαννετάκης,
96, 10, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζακυνθινού-
λα, 77, 8, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πυραμίδς του
Χερφίνου, 4, 1, 1. Πιτσιρίκος, 22, 3, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 42 δδδς Εύρεπίδου
την 27 Οκτωβρίου 1936

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπά-
ρει της Ταλίας, συνεργαζόμενος με τη
«Διαπλάσι», διοργάνωσε διαεθνομα-
διαίες ειδικές έκπομπές για τα Έλλη-
νόπουλα, τόσο του Έσωτερικού όσο
και των ελληνικών παροικιών του Έ-
ξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο,
ώρα (Αθηνών) 9 έως 9, 20' μ. μ.
πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά. Και
κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9-
20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παι-
διά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί
διαγωνισμοί.

ΠΑΡΕΠΕΣΑΝ κάμποσες απαντήσεις σε
διαγωνισμούς που τώρα μόλις τις βρήκα.
Γι' αυτό δεν είδαν τα όνόματά τους στα Α-
ποτελέσματα οι εξής: Νινέττα (Διαγ. Διη-
γήματος) Νεϊλος (Διαγ. Διηγήματος), Βα-
λεουάν Λέξων (Διαγ. Στίξεως και
Λευκών Λέξεων), Τρις (Διαγ. Στίξεως
Λευκών Λέξεων και Φωτογραφίας), Άγ-
γουρολογιώτατος (Διαγ. Φωτογραφίας,
Κρυπτογραφικό και Στίξεως), Δυσόχαρ-
το (Διαγ. Φωτογραφίας) και Σοφία Γρόλ-
λου (Διαγ. Φωτογραφίας). Θα σάς δώσω
μια συμπουλή: τις απαντήσεις σας στους
διαγωνισμούς να μου τις στέλνετε χωρι-
στοτά, σε άνοιχτό φάκελλο ή υπό ταινία,
ως χειρόγραφα, όπότε πληρώνετε και
λίγα ταχυδρομικά. Γιατί όταν τις στέλνε-
τε μέσα σε γράμμα με παραγγελίες, με Μ.
Άγγελίς κτλ. κινδυνεύουν να παραπέσουν.

Νά διορθώσετε ένα λάθος στο Δεκεμβρί-
ο (546-547, Μεταμορφώσεις): Η Σά-
μος με 5 μεταμορφ. θα γίνη Λευκάς, κι'
όχι «Λευκάς» όπως τυπώθηκε κατά λά-
θος. Τό σημειώνω γιατί τα γεωγραφικά
δονάματα είναι άπειρα και θα μπορούσε
κανείς να νομίση ότι υπάρχει και νήσος
ή χώρα με αυτό το όνομα.

Άληθινά, πολύ ώραία ζωή κάνεις, Ρέα,
και δεν άπορώ καθόλου πώς περνούν οι
ήμερές σου χωρίς να τις καταλαβαίνεις.
Δεν πές σχολείο, είσαι προσκοπίνω έδω
και τρία χρόνια, διαβάσεις, καταγίνεσαι
μαζί μου, είσαι με τη μαμμά σου σαν δυό
αδελφές, σε παρακολουθεί κι' ο μπαμπάς,
που γι' αγάπη σου διαβάει και μένα. Κι'
αδέρφια δεν έχεις, είσαι μονάκριβη...

Μου φαίνεται όμως πώς θα είχες καιρό
να μου γράφες, κάπως συχνότερα. Τα
γράμματά σου είναι, προς τούς άλλους,
και τόσο ξεκουραστικά. Δεν είσαι καθόλου
καλλιγράφος, αλλά μεταχειρίζεσαι μαύρο
μελάνι, γράφεις άνετα, άραιά, χωρίζεις
καλά τις λέξεις, κι' έτσι σε διαβάζω με
τη μεγαλύτερη εύκολια. Πώς ήθελα να
δημοσιεύα ένα πανομοιότυπο του γράμμα-
τός σου, για να το έχουν ως πρότυπο τά
παιδιά, που πολλά με βασανίζουν με τα
διαβαστά γραψιμά τους!

Πανσάνια Κανελλόπουλε, ο κ. Ξενο-
πούλος έλαβε το γράμμα σου και σου ά-
παντά: 'Τό «Ψωτικό» του Γκαίτε ο «Έρλ-
καίνι» γερμανικά, ο Δράκοντας, τό Στοι-
χειό δεν είναι συμβολικό ποίημα, επομέ-
νως τίποτα δεν «συμβολίζουν» ο πατέρας,
ο γιός, ο θράκωντας, οι κόρες του κτλ.
Είναι ένας γερμανικό μύθος, μία λαϊκή
παράδοση ή δοξασία, πώς υπάρχει δηλα-
δή ένα τέτοιο στοιχειό ή Ψωτικό, που
παίρνει τούς ανθρώπους όταν του άρέσουν,
προπάντων μικρά παιδιά. Ο Γκαίτε μάς
παρουσιάζει ένα παιδί που ξέρει αυτή τη

δοξασία—πόσες φορές δεν θά το φοβέριαν
με τό Στοιχειό για να κοιμηθί!—και
στην άγρια νύχτα, στο σκοτεινό δάσος,
που ταξιδεύει καθάλα ο' άλγος με τον
πατέρα του, φαντάζεται πώς βλέπει τό
Στοιχειό και πεθαίνει από τό φόβο του.
Άλλά μπορούμε να τό πάρουμε κι' άλ-
λοιούτως: Ένα παιδί πεθαίνει ξαφνικά ο'
ένα νυχτερινό ταξίδι στην άγκαλιά του
πατέρα του. Κι' ο Γκαίτε εξηγεί ποιητι-
κά τόν ξαφνικό αυτό θάνατο με την πα-
ράδοση του Έρλκαίνι.

Πειγνίπισσα των Δολλαριών, τό γράμ-
μα σου αυτό είναι από 7 Οκτωβρίου. Ό-
στε θά έμαθες πιά τό άποτέλεσμα των
εισαγωγικών σου στο Πολυτεχνείο και ή
μεγάλη άγωνία όπωσδήποτε, θά πέρασε.
Μ' αυτά τάπελπιστικά που μου γράφεις,
μ' έκαμες και μένα να φοβόμαι καμιά
άποτυχία, πάλι όμως σκέπτομαι πώς δεν
είναι και τόσο εύκολο νάποτύχεις...
Με μεγάλη εύχαρίστηση θά σε ιδούμε και
στο γράφω. Τόν κ. Ξενοπούλο τόν βρί-
σκες περί τό μεσημέρι ή τό βράδυ από
τις έπτά. Ζήτησέ τον όταν έλθης και θά
σου πη και για τό βιβλίο που θέλεις.

Γόρδιε Δεσμέ, έλαβα τις Άσκήσεις
σου, δεν είδες όμως άκόμα να δημοσιευθί
καμιά, γιατί δεν άρχισα να δημοσιεύω
άπ' αυτές που σάς εξήτησα να μου στέλ-
νετε έλεύθερα. Εκτός Διαγωνισμός. Άδές
που βλέπεις να δημοσιεύω τώρα, είναι
από Συλλογές Άσκήσεων που έλαβα πέρ-
σο για τόν 276ο Διαγωνισμό. Και θά εξα-
κολουθήσω να δημοσιεύω ως τό τέλος του
χρόνου όταν θά δημοσιεύσουν και τάποτε-
λέσματα. Κατόπι θάρχισω να δημοσιεύω
από τις άλλες, δηλαδή από τό πρώτο
φυλλάδιο του Δεκεμβρίου, με τη σειρά
που τις έλαβα. Ξέρε το λοιπόν και σύ, και
όσοι άλλοι μου έχουν στείλει.

Αν κατάλαβα καλά, Άγνη Καρδιά,
ζητείς μία ανεξαρτησία οικονομική. Θέλεις
δηλαδή να σπουδάσης, να έργασθης, να
κερδίσεις και να μην έχεις ανάγκη κανένα,
να μην είσαι βάρος κανενός. Άλλ' αυτή ή
ανεξαρτησία φέρνει κατ' ανάγκη και την
άλλη, την πνευματική, την ψυχική. Γιατί
όταν θά είσαι τόσο μορφωμένη—λές πώς
θα σπουδάσης στο Πανεπιστήμιο Φιλολο-
γία—είναι δυνατό να εξαρτάσαι από κα-
νένα και να μη σκέπτεσαι, να μην κάνεις
όπως θέλεις; Η ανεξαρτησία σου λοιπόν
τότε θά είναι γενική. Κοίταξε μόνο να μη
σου λείψη ποτέ ο σεβασμός πρώτα στέν
έαυτό σου κι' έπειτα στους μεγαλύτερους
άπ' τούς δικούς σου. Ο διπλός αυτός σε-
βασμός θά είναι ο μόνος περιορισμός σου
και θά σε έξωκρίσει από μερικές άλλες
που τόσο κακή χρήση κάνουν της ανεξαρ-
τησίας τους. Άλλ' αυτά είναι πρόωρα
άποφάσεις μόλις πές στην Ε'. Έχουμε
καιρό να τα ξαναπούμε.

Εύχαριστώ, Δέλω, για τά καλά λόγια.
Νά πής σ' εκείνους που σε πειράζουν έ-
πειδή έκλεισες τά δεκαεννιά και δεν ένο-
νεις να με άφήσης άκόμα, πώς και πολ-
λές, πολλές άλλες φίλες έχω στην ήλικία
σου και μεγαλύτερες. Άν θέλεις μάλιστα,
ή πλειονοψηφία των κοριτσιών που δια-
κρίνονται σήμερα στην κίνησή μου είναι
από 17 έως 19 χρονών. Τάγόρια άποχω-
ρούν κάπως νωρίτερα. Άλλά κι' από αυτά
πόσα είναι στην ήλικία σου! Μερικά που
μάφησαν όταν έγιναν 16 χρονών, ξαναγύ-
ρισαν στα 18 τους.

Μήν άκοδς, Ξανθή Έλληνοπούλα, τά
«μέσος» που λένε μπορεί να ισχύουν άλλοι
—να διορθώθ κανείς σε καμιά θέση, να
πάρη καμιά ύποτροφία χωρίς διαγωνισμό
κτλ.—άλλά όχι και στις εξετάσεις των

παιδιών. Όταν ένα παιδί αξίζει πραγμα-
τικώς, ποιός καθηγητής, ποιός εξεταστής,
μπορεί ποτέ να τό άδικήσ; Καμιά φο-
ρά, δεν σου λέω, ένα παιδί με μέτρια ά-
ξία, μπορεί να προβιδασθί ή να εισαχθί
από εύνοια. Ποτέ όμως ένα παιδί με αξία
μεγάλη μπορεί ναπορριφθί, κι' άς μήν
έχη καμιά σύσταση, αυτό γίνεται και σήμερα.

Τά έλαβα όλα, Ήπειρωτόπουλο, και
μόυ φαίνεται πώς απάντησα και ο' ένα
δυό γράμματά σου. Ο χώρος της άλληλο-
γραφίας μου είναι πολύ περιορισμένος και
γι' αυτό δεν είναι δυνατό να τούς ίκανο-
ποιούν όλους μ' έκτεντες απαντήσεις. Άλλ'
αυτό δεν σημαίνει πώς βρίσκω τά γράμ-
ματά τους άνάξια! Τό κομμάτι σου—άλλο
ζήτημα—περιμένει τη σειρά του, και για
τις Άσκήσεις ιδές τί λέω παραπάνω στο
Γόρδιο Δεσμέ. Μήν έχεις λοιπόν παρά-
πονο και γράφε μου.

Γι' άλλους δεν έχω σήμερα τόπο. Διέ-
κα Γ. Παπαγιαννάκη (που έδειξα τό
γράμμα σου και στον κ. Ξενοπούλο), Ρο-
ζελάντια, Έρεμία, Τριτόμπα, Χω-
τοπούλα, Λυγαριά, Κλαίλια, Γελισίνα,
Άγνό Μενεξεδάκι, Καλλιπάτειρα (που
έχω ύπόλοπο στή διαθήκη σου δρ. 7, 40),
Τζιτζιφιόγνα και Μοδέρνε Δημογέρον-
τα, καλά μου παιδιά, και τά δικά σας
ώραιότατα γράμματά διαβάσα, εξετάσε
τις παραγγελίες σας, εύχαριστώ για τά
καλά σας λόγια και περιμένω να μου ξα-
ναγράψετε γρήγορα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Τριφασικό Κου-
νούπι, κ. (;) Κίτρινος Ίππεύς, ά. (ΤΤ).
Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Αϊνός, ά.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους

της: Άγουρολογιώτατον (έλαβα) ταπο-
τελέσματα, άν κι' οι απαντήσεις αυτή τη
φορά είναι πολλές, δεν θάρχησουν! Ντέ-
τεκτιβ—Φάντασμα (εύχομαι καλή πρό-
δο και φέτος) έλπιζω, μ' όλα τά μαθήμα-
τα, να μου γράφης, και με πίο σκούρο με-
λάνι για να μη στραβώνουμαι! Κατάσκο-
πον 33 (και τό δικό σου πολύ έθωρο-
πον 33) δεν έβρω, σ' αυτά δεν μπορώ να έχω γνώ-
μη! μόνο ο καθηγητής έχει και πρέπει να
είναι σεδαστή άπ' όλους! Ζακυνθινού-
λαν (πολύ χάρηκα που πέτυχες και τώρα
είσαι «Γυμνασιούπαις» ούτε έχω καμιά
άμφιβολία πώς και στέ Γυμνάσιο θά είσαι
μία από τις καλύτερες μαθήτρίες!) Τριαν-
ταφυλλάκι (με γεια τό καινούργιο στίπ.
ώρατό τό γραμματάκι σου, ή φωτογραφία
όμως, λιγάκι θμπή, φοβόμαι πώς δεν θά
έβγαίνε καλά!) Μαριονέτταν (δεν θυμώ-
μαι τώρα! άλλ' αν δεν σου έστειλα, βέβαια
δεν θά έλαβα τό γράμμα σου!) Σεντιμέ-
νην (χαίρω που έχεις σωμαθήτρια μία
τόσο καλή Διαπλάσοπούλα! ναι, διαβάζω
για την Έκδοτνατηρία των Άρσενίων)

σείς οι Άρσενιόδες πρέπει να με κρατή-
τε ένημερη, για να μπορέσω κι' εγώ να
γράψω τά δέοντα σ' αυτή την περίσταση)
Δειλινό (μά κι' εγώ, καθώς θά είδες, εξέ-
φρασα τη λύπη μου για την άποτυχία της
ταιγιογραφίας σου τόσο άδίκως τό έργο
σου ή έπιταγή ήταν για 100 δρ. κι' όχι
125 όπως γράφεις φωτογραφία έλαβα!)
Αυτοκράτορα του Βυζαντίου (έδω κι'
ένα μήνα; ά, θά περιμένης άκόμα!) Γο-
λιάθ (έλαβα, δεν πειράζει!) Κλέφτην του
21 (χαρό έστειλα με ύπόλοπο στή δια-
θήκη σου δρ. 66, 50!) Άννα Μ. Πιπινέλη,
Ρέα, Χιονισμένο Δενδράκι κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 20
Οκτωβρίου θ' απαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου.

551. Δεξιόγρφος καὶ Μεταγραμματισμός

* Ἐνα σύμφωνον ἂν κολλήσῃς
Σὲ μιά πρόθεσιν μπροστά,
Ζῶο ἅγιο θάπαντήσῃς
Ποῦ σὲ τρώει μιά χαρά,
Μὰ καὶ τρῶς καμμιὰ φορὰ...
Τὸ λαϊμό του τῶρ' ἀλλάζεις;
Μεγαλόνῃς κοιτάξεις.

Ξανθομαλλούσα

552. Αἶνιγμα

Τῆς Εὐρώπης ποταμός
Τὸ ἀρσενικό μου.
Καὶ ψητὸ στὴ σούβλα τρῶς
Τὸ οὐδέτερό μου.
Ἀγγουρολογιάτατος

553. Δημῶδες Αἶνιγμα

Βασιλιάς δὲν εἶμαι,
Κορώνα φορῶ
Ρολοὶ δὲν ἔχω,
Τίς ὥρες μετῶ.
Ἀγγουρολογιάτατος

554. Κρυπτογραφικὸν

1234153678928 = Εὐρωπ. Κράτος
2926536 = Εἶδος κρίνου
341128 = Μέτρον
4236 = Πᾶς ἄνθρωπος
53498 = Νῆσος τῆς Ἀμερικῆς
678436 = Ἐθνολογικόν
7898 = Ἡφαιστειογενὲς
8286 = Ὀμηρικὸς ἥρωας
98626 = Θεμελίον.

Ἑλληνικὸς Ἀετὸς

555. Ἀριθμητικὴ διὰ Δέξων

* Ἀνθος ἢ κουβάρι—δυσάρεστον συναίσθημα—ἄρθρον οὐδέτερον + (ἀκρωτήριον ἱστορικὸν τῆς Ἰωνίας—ἐπίθετον θηλυκόν=) κλητικὴ τρωατικῆ + (Υἱὸς τοῦ Πριάμου—νότα=) αἰσθητήριον. Ἀθροισμα ὑπολοίπων=Ἀρχαία Βασιλισσα. Κεραμίδιος Γάτος

556-560. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστων τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν μετὰ ἢ ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

στόχος, ὄχλος, νομός, ἄπτος, μεστόν.
Ἀδῶα Ὑπαρξίς

561-565. Ὁμοιόμορφα Φωνηεντόλιπα
1, ΜΑΣ=ἐπίθετον. 2, ΜΑΣ=Νῆσος.
3, ΜΑΣ=μηχανή. 4, ΜΑΣ=Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, ΜΑΣ=Ἀκρατήριον.

Κεραμίδιος Γάτος

566. Γρίφος

Λευτέρα—Ρά Λάβαν—ἂν ἕτερος—Ρὸς φωσφόρος—φόρος. Σουριανὲς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 33

380. Ἀμασις (ἄμα, σῆς).—381. Κῶς—Ἡώς.—382. Λυών—λύων.—383. Ἴον, Ἰόνιον.—384.

Κ Ρ Α Ν Α Ο Σ 385. ΑΡΙΣΤΑΡ-
Ρ Α Σ Α ΧΟΣ (ράχης, Ἰρις,
Α Δ Ε Κ Τ Ω Ρ σίχως, Τάρας, χα-
Ν Κ Α Ι ρά, Ὁράτιος).—
Α Σ Τ Α Κ Ο Σ 386-390. Τὸ πτερω-
Ο Ω Ο Σ τὸν εἶναι τὸ Ψ:
Σ Α Ρ Ι Σ Σ Α Ψυχὴ, ὕψος, διΨα,
ἌραΨ, ΑἰδηΨός.—391. ΜΕΝΕΛΑΟΣ
(Μάρκος, Ἐρατώ, Νεῖλος, Ἐρμῆς, Λα-
πωνία, Ἀραχθός, Ὀμηρος, Σφίγξ).—
392. Ὡς αἰσχρὸν εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς
ἦθεσι (ὥς, ἐς χρό νενφ, ζιν ἐν πο, νί
ρ, εἰς εἶθε σύ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνονται
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΣ'—772]

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ἐκμαθάνεται τελείως
ἀντὶ 800 δρχ. μό-
νον ἐντὸς 1 ἔτους. Ἐλάχιστα διδασκτὰ
μὲ τὴν μεγαλυτέραν καθ' ὅλην τὴν ὑψή-
λιον γλωσσικὴν ἀπόδοσιν. Διδασκαλία ρι-
ζικὴ ὑπὸ Ἑπιστήμονος Εἰδικοῦ Γλωσ-
σολόγου κατόπιν πολυετῶν μελετῶν ἐν
Παριείοις. Φροντιστήριον Γαλλικῆς, 7,
Γεωργίου Γενναδίου (πλησίον Ἑλληνικοῦ
ᾠδείου) 10—11 π. μ., 6—9 μ. μ.

[ΛΣ'—773]

Στὴ νέα σου μαθητικὴ ζωῇ, ἀγαπητῇ
μου **Ξενιτεμένη**, σοῦ εὐχομαι κάθε
πρόδο. Ἀλληλογραφεῖς; Ποιὰ ἡ Δ/σίς σου;
ΗΠΕΙΡΩΤΟΠΟΥΛΟ

[ΛΣ'—774]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, τὸ νοῦ σὰς στὴν
(ΛΣ'—686). Περιμένω κι' ἀπ' τοὺς
Δόξη Στέφανο, Σαρπηδῶνα, Βασιλέα
τοῦ Χιούμορ. **ΗΠΕΙΡΩΤΟΠΟΥΛΟ**

[ΛΣ'—775]

Σαρπηδῶν=Ἀλέκος Πυλαρινός. Ἡ
Σαρχαρική βολή μόνον ἀπὸ τοὺς Ἡ-
πειρωτόπουλο, Ἀερόμητο Διαπλάσο-
παιδα. Κι' ἀκόμα. Ἑλληνικὸς Ἀετὸς=
Τάκης Φλωρίδης, Ρόα Αἶνα=Θεοχαρί-
δου, Λεδεντόπουλο=Κυρίδης, Χρυσὴ Ἀ-
κίνα=Σιδέρη, Πικροδάφνη=Παπανδρέου,
Ἀγριοκόριτσο=Δάμπρου, Νιρβάνα=Πα-
τῆς καὶ Κατάσκοπος 33=Λαμπέρης.
Βολὲς μιά φορὰ, ῥ;

ΗΠΕΙΡΩΤΟΠΟΥΛΟ

[ΛΣ'—776]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ δλους-εξ.
Ἰδίως μὲ Ξενιτεμένην, Ἀγκάθι, Πο-
λυλογοῦ καὶ Ἀρσχασιὰδες Ψυχικοῦ. Δ/σίς:
Γραφομηχαναὶ Ἀναστασάκη, Περμαζόγλου
9-Α, Ἀθήνας, διὰ: **Ροζελάντια**

[ΛΣ'—777]

Βασιλέα τοῦ Χιούμορ, πράγματι οἱ ἀγ-
γελίαι μας θὰ σοῦ φαίνονται κουτές,
γιατὶ δὲν σκεφθήκαμε, ὅτι θὰ ἐκρίνοντο
ἀπὸ ἕνα σάν καὶ σένα, δηλαδὴ ἀπὸ ἕνα
ΒΑΣΙΛΕΑ τοῦ Χιούμορ. Ἀποδείξεις: Ποιο
ἄλλο διαπλάσοπουλο εἶναι τόσο ἐξυπνο κι'
πρὸ πάντων ξυρῆι... τόσο καλὰ Ἑλλη-
νικά, ὥστε νὰ καταλάβῃ τὴν (ΛΣ'—609);
Σιάν-Φέυ, Τοῖν-τοῖ-λά

[ΛΣ'—778]

Καὶ μιά συμβουλὴ: Βασιλέα τοῦ Χιού-
μορ, μάθε πρώτα νὰ γράφῃς δύο ἄ-
πλᾶ κινεζικά ὀνόματα κι' ἐπειτὰ ἄλλη-
λογραφεῖς κινεζικά!
Τοῖν-τοῖ-λά, Σιάν-Φέυ

[ΛΣ'—779]

Αλκὴ Νουάρο, Εὐχαρίστως περιμέ-
νουμε. **Τοῖν-τοῖ-λά, Σιάν-Φέυ**
[ΛΣ'—780]

Ντέτεκτιβ-Φάντασμα, Ἀλληλογραφεῖς
με; Ποιὰ ἡ Δ/σίς σου; Στείλε
[ΛΣ'—659] διὰ: **Μαριονέττα**

[ΛΣ'—781]

Πριγκίπισσα Δολλαρίων, ἐξαφανίστη-
κες; Εἶμαι στὴν Ἀθήνα. Γράψε ἄ-
μέσως. **Ἀγνὴ Καρδιά**

[ΛΣ'—782]

Ηρθε ἡ σειρά σου! Ἀκτίς Χαράς=
Ἑλένη Ἀδάμ. **Ροδοδάφνη**

[ΛΣ'—783]

Αγαπητὸ Ἀγκάθι, γιὰ τὴ γιορτὴ σου
δέξου δλοθερμὲς εὐχές.

Ξενιτὴ Ἑλληνοπούλα

[ΛΣ'—784]

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ: Α' Βρα-
βεῖον: Πράσινος Γάτος. Ἀποκαλύ-
πτει Νινούλα=Ἀκριβούλα Σούστα.

Τρελλὸ Παιδί

[ΛΣ'—785]

Φοίβη, Παπαγαλάκι, Ἐννεῖα σὰς, φέ-
τος τὰ πῆγα ἄριστα.
Φοίβη, πῶς τὰ πῆγαν οἱ γαῖδουροκα-
βαλλαρῖες; **Ζακυνθινούλα**

[ΛΣ'—786]

Σαρχαρῶν=Ἀλέκος Πυλαρινός (δια-
φύσεις δὲν μὲ προοῦν ἐννοούμεθα);
Ἡπειρωτόπουλο, συμμαχοῦμε;

Πουλὶ τῆς Σοφίας

[ΛΣ'—787]

Γιὰ τὴ γιορτὴ σου, Στέφανε τῆς Δό-
ξης, χρόνια πολλά, καὶ γιὰ... τὴν
τῆβνο... ταχεῖαν ἀπόκτησιν.

ΑΓΓΟΥΡΟΛΟΓΙΑΤΑΤΟΣ

[ΛΣ'—788]

Στέφανε τῆς Δόξης, ἀπλῶς ἐρώτησα.
Βασιλέα τοῦ Χιούμορ, μὰς πάγωςες
ἀπὸ τὸ «χιούμορ».

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΛΣ'—789]

Κοκκινόπιπτο, πῶς πάει ὁ προσκοπι-
σμός; Προσδεῖται; Ἐγίνες ἐνωμα-
ματάρχης; **Ἀρχικατάσκοπος 22**

[ΛΣ'—790]

Εισέρχεται θριαμβευτικῶς ἡ «ΤΡΙΑΝ-
ΔΡΙΑ II» εἰς τὸν κύκλον τῆς Διαπλά-
σεως. Οἱ διοικοῦντες: **Ἡπειρωτόπουλο,**
Πουλὶ τῆς Σοφίας, Ἀερόμητος Δια-
πλάσοπαις.

[ΛΣ'—791]

Ομίχλη=Ὀλυμπία. . . Δὲν ὀνομάζου-
μαι Ἀσκοῦνης (Διάπλασις=βεβαιότα-
τα). . . Ἀς εἶναι γνωστὸν ὅτι εἶναι πρῶ-
τη καὶ τελευταία φορὰ πὺθ διαφύξῃ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΥ

[ΛΣ'—792]

Τζιτζιφιόγκα, περαστικὰ, χαίρετισμούς
στὴν συντροφιά. **Κλέφτη τοῦ 21,** θέ-
λεις νὰ ἀλληλογραφήσουμε; Γράψε πρῶ-
τος [ΛΣ'—711].

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΥ

[ΛΣ'—793]

Ομίχλη, ἀποκαλύπτουσα τὸν Βασιλέα
τοῦ Χιούμορ, ἀποκαλύπτει ἐν μέρει
καὶ σοῦ. Διότι πῶς ἔβρισε τὸν Δ. Ἀσκοῦνη,
ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι διαπλάσοπαις; Εἶναι
ὅμως καὶ Ζακυνθινός! Ἦσαι, λοιπὸν καὶ
ἐσὺ Ζακυνθινὴ; **Κατάσκοπος 33**

[ΛΣ'—794]

Τζιτζιφιόγκα, σοῦ συνιστῶ νὰ πάρῃς
μιά ἀσπρινὴ γιὰ τὸν πονοκέφαλό ἀπὸ
τίς... πατητές. **Νάντια,** εἶπα τὴν ἀλή-
θειαν.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΛΣ'—795]

Βασιλέα τοῦ Χιούμορ, δὲν σὲ καταλα-
βαίνω. Ὑπάρχει, ὅμως, μεγαλυτέρος
ματαιόδοξος ἀπὸ σένα;

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΛΣ'—796]

Ντέτεκτιβ-Φάντασμα, Κατάσκοπε 33,
δεχθῆτε τίς θερμότερες εὐχαριστίες
μου γιὰ τίς εὐχές σὰς.

ΣΣΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

[ΛΣ'—797]

ΔΙΑΤΑΓΜΑ: Ἐγκρίνουμεν ἔδρουσιν δευ-
τέρως «Τριανδρία» εἰς Σπέτσας.
**Στέφανος τῆς Δόξης, Ντέτεκτιβ-
Φάντασμα, Κατάσκοπος 33**